

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVİŞMEK ZORUNDA DEĞİLSİNİZ AMA...

SAVAŞMAYIN!

ESCOBAR: KAYIP CENNET

P A R A D I S E L O S T

ŞİMDİ DVD'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

-fabula-

bir

CESET YİYİCİLERİN İSTİLASI

HİTLER DÖNEMİYLE İLGİLİ BİR FİLM İZLERKEN HİÇ DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ OLMUŞ MUDUR; NASIL OLMUŞ DA ALMANLARIN ÖNEMLİ BİR ÇOĞUNLUĞU BU ÇILDIRMIŞ, HASTA RUHLU DİKTATÖRÜ DESTEKLEMİŞ DİYE? İNSANLARI YAHUDİ, ÖZÜRLÜ, EŞCİNSEL, VS. DİYE TOPLUMDAN ayırıştırıp toplama kamplarına süren, üzerlerinde korkunç deneyler yapılmasına sebep olan, sonunda da zehirli gaz odalarında ya da fırınlarda onları topluca katleden biri, ancak en ‘hastalıklı’ korku filmlerinde karşımıza çıkar demez miyiz?

Peki bir deli kuyuya bir taş atıyor da, peşinden gelenlere ne buyrulur? Gezegenin güya en zeki yarattığı olan ‘insan’, nasıl olur da ‘kötü’ bir şey yaptığını bile bile bu eylemini sürdürür, etrafındakiler de onu durdurmak yerine destek olur? Elbette üzerine kütüphaneler dolusu kitap yazılacak denli derin ve incelenesi bir durum bu. İnsanların hastalıklı fikirlere bu denli kolay kapılması, kendini ‘canlı bomba’ haline getirip patlatacak kadar aklını, vicdanını, yaşama güdülerini kaybetmiş olması...

Uzaydan gelen kozaya benzer bir organizmanın insanları öldürüp yerine aynı forma bürünerek kendisinin geçmesini anlatan “Body Snatchers” uyarlamalarından birini mutlaka izlemişsinizdir. (Bu uyarlamalardan birinin adı da “Ceset Yiyicilerin İstilasası”dır.) ‘Uykuya’ daldıkları anda saldırıya geçen, ruhu olan insanı yok edip yerine kendi kalpsiz-ruhsuz birebir kopyasını koyan bu organizmanın, bazen ‘gerçek’ olup olmadığını da sorguluyor insan...

Barış adına yürümek isteyen 99 insanı birkaç saniye içinde

paramparça eden canlı bombanın da ruhu, vicdanı, duyguları çoktan alınmış bir ‘parazit’ olmadığını kim söyleyebilir? Aynı şey en ufak bir insanlık kırıntısı taşımayan ve sosyal medyada bu en büyük acıdan zevk aldığını yazanlar, milli maçtaki saygı duruşu sırasında ‘yuh’ çekenler için de geçerli. Hepsi de çoktan ‘ceset yiyici’ olup ülkeyi ‘istila’ etmişler de haberimiz yok!

Belki de hayatımızdaki en zor günlerden geçiyoruz. Türkiye hiçbir vakit güllük gülistanlık değildi, evet. Darbeler, sağ-sol çatışmaları, Alevi-Sünni kavgaları, Türk-Kürt meselesi yıllarımızı çaldı gitti. Ama en fenası, tüm bunların giderek insanlığımızı da çalmaya başlaması. Nefret şiddeti, şiddet akıl almaz ölümleri beraberinde getirirken, böyle zamanlarda değil okuyup yazmak, nefes almak ve hayatı devam ettirmek bile zor geliyor insan olana...

“Ceset Yiyicilerin İstilasası”na son vermek, ‘parazit’leri süpürmek elbette mümkün. Bunu da ancak her şeye rağmen aydınlığa, iyiye, ışığa, barışa ve özgürlüğe olan inancımızla, ayağa kalkıp dik durarak sağlayabiliriz.

Bize belki de şu anda çok daha güzel bir yerlerden gülümseyerek bakan 99 cana sözümüz olsun; umudunuz bize emanet!

O sabah 10.04’te, Ruhi Su’nun 1 Mayıs 1977 için yazdığı marşla yürüyenlere son kez eşlik ederek bitirelim:

Ellerinde pankartlar / Gidiyor bu çocuklar / Kalkın ayağa, kalkın / Gidiyor bu çocuklar

Bu pazar, kanlı pazar / Dert yazar, derman yazar / Kalkın ayağa, kalkın / Gidiyor bu çocuklar

Bu meydana kanlı meydan / Ok fırladı çıktı yaydan / Kalkın ayağa, kalkın / Biz şehirden, siz köyden...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** EVRİM KAYA, JANET BARIŞ, ALİ ULVI UYANIK, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, SUZAN DEMİR, HİLAL ÇETİNDER, TUNCA ARSLAN, KAN KARSAN, OLAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kızıl Tepe (Crimson Peak); Amy; Kara Düzen (Black Mass);
Arkadaşlık Oyunları (My Little Pony:
Equestria Girls - Friendship Games); Yaktın Beni;
Kü'fa: Cin Kapanı; Öyle Ya Da Böyle.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Frankfurt'ta düzenlenen
15. Türk Film Festivali izlenimlerini paylaşıyor.

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Tunç Başaran'ın 'barış güvercini' uçuran filmi:
"Uçurtmayı Vurmasınlar"... Okan Arpaç imzasıyla.

24 ÖLÜM KARARI

Sinema sanatının 'barış'la kurduğu irtibattan süzülüp
gelen 11 filmi sizlerle paylaşıyoruz bu dosyada.

28 TOPAZ

Woody Allen'in 'sahte belgesel' disipliniyle 'bukalemun
insan'a bakışı: "Zelig"... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Kocan Kadar Konuş; Umut Kırıntıları (Trash).

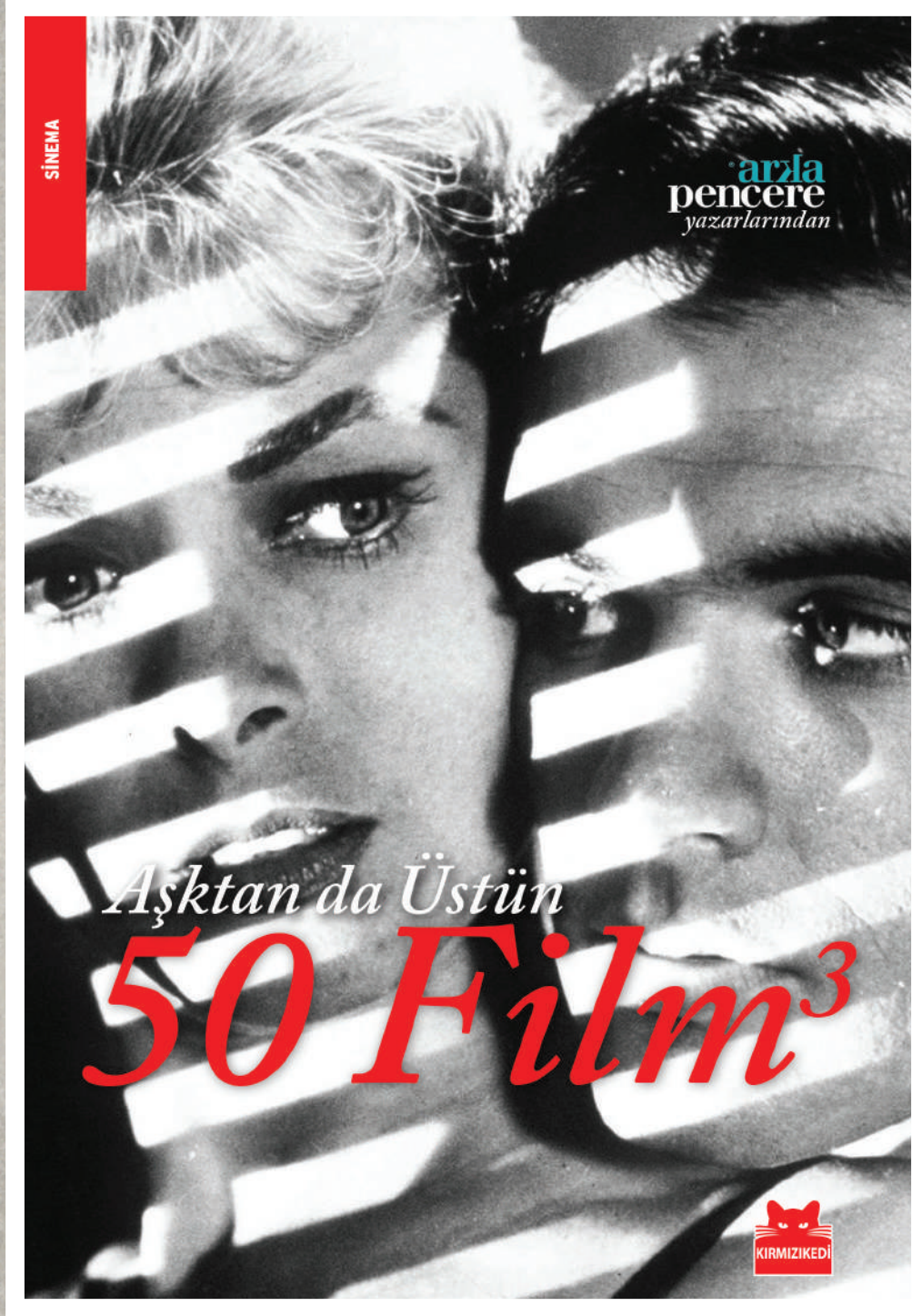
34 GENÇ VE MASUM

John Lennon, insanlığı 'barış' için sesini yükseltmeye
çağırıyor: "Give Peace A Chance"... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
AŞKTAN DA ÜSTÜN 50 FİLM³

KİTAP SATILAN HER YERDE!

KIZIL TEPE

★★★

ORJİNAL ADI Crimson Peak

YÖNETMEN Guillermo del Toro

OYUNCULAR Mia Wasikowska,

Jessica Chastain,

Tom Hiddleston, Charlie Hunnam,

Jim Beaver, Burn Gorman

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 119 dk.

DAĞITIM UIP

KLASİK HİKAYE
YAPISI VE TAHMİN
EDİLMESİ KOLAY
FİNALİYLE
YÖNETMENİN
SİNEMASININ
KİŞİSELLİĞİNİ KURAN
KÖKENLERİNE YAPILAN
BİR ZİYARET.

GUILLERMO DEL TORO FARKLI BOYUTLARDA PRODÜKSİYONLARA İMZA ATSA DA, YAPTIĞI HER İŞE KENDİ RENGİNİ VERMEYİ İYİ BİLEN BİR YÖNETMEN. "KIZIL TEPE" DE, FAZLASIYLA KLASİK HİKAYE YAPISI VE SANKİ KASITLI OLARAK TAHMİN EDİLMESİ

kolay finaliyle yönetmenin sinemasının kişiselliğini kuran kökenlerine yapılan bir ziyaret niteliğini taşıyor. Yönetmen kimilerinin takdirini, kimilerinin ise eleştirisini kazanacak şekilde içi dışı bir, niyeti ve estetiği belli bir filmle, edebiyatta sinemada korku türünün başlangıcına ve gotiğe bir tür saygı duruşunda bulunuyor. Hikayede hiç ters köşe yok; gelecek her türlü değişim hem görsel hem anlatısal olarak uzun uzun hissettirildikten sonra geliyor. Öyle ki filmin bu denli sürprizsiz oluşu yapım yılı düşünülürse başlı başına bir sürprize dönüşüyor.

Karakterlerden ziyade modern bir kurmacada kalıntıları bulmayı beklediğimiz arketipleri izliyoruz. Sessiz sinema döneminde çekilenler kadar doğrudan bir aşk ve korku hikayesiyle karşı karşıyayız ve filmin karikatürün sınırda duran gösterişli görselliği de siyah beyaz, sessiz filmlerle bağını tam olarak koparmamaya gayret ediyor. Bu anlamda, özel efektler de bir yenilik gibi, bir tür post-modern ekleme gibi kullanılmıyor.

Daha ziyade, gerçekte mümkün olmayan bir deney misali, sanki o efektlerin 1940'larda film çeken bir yönetmenin eline verilmesinin sonuçlarına şahit oluyoruz. Del Toro bir oyuncak olarak sinemayı hep severdi, biliyoruz. Hikayenin bu denli düz, bu denli iddiasız oluşuyla meydan büsbütün oyuncaklara kalmış oluyor.

Filmin başında bir prolog olan, sahnenin filmin sonunda geleceğimiz yer olduğunu hemen anlıyoruz. Dolayısıyla Mia Wasikowska'nın her zamanki tedirgin edici kırılabilirliğiyle canlandırdığı Edith Cushing'in yüzünde bir yara iziyle hayatta kalmayı başaracağından bir an olsun kuşku duymuyoruz. Aklımıza belki de en çok bir Brontë uyarlamasıyla yer etmiş olan Wasikowska'nın 1900'lerin başında evlenme çağında bir genç kız olarak karşımıza çıkması da

**GÜRÜLTÜCÜ BİR
UYARLAMA BU, ANCAK
OYUNCULAR DA MEKAN
VE KOSTÜMLER GİBİ
KARİKATÜRLÜĞÜN
SINIRINDA BİR
YAPAYLIĞA SAHİP
OLSA DA O SINIR
HIÇ AŞILMIYOR.**

aslında bir tür aşırılık etkisi yapıyor. Hem o, hem de içine düştüğü ölümcül aşk üçgeninin diğer iki ayağını oluşturan iki kardeş, Baronet Thomas Sharpe ve ablası Lucille Sharpe ve bütün yan karakterler, hikayedeki yerlerini, kostümleriyle, yüzlerine vuran ışıla ilk göründükleri anda belli ediyorlar.

Edith, kendisinin de söylediği gibi Brontë ya da Jane Austin değil “Frankenstein”ın yazarı Mary Shelley olmaya çalışan, ve başına türlü belaların gelmesi kaçınılmaz masum ve akli havada bir genç kızken, karşısına servet avcısı, düşkün ama yakışıklı bir asilzade ile onun kirli dümenler çeviren bir cadı olduğunu gizlemeye gerek görmeyen ablası çıkıyor. Babası ve Edith’e aşkını gizlemeyen çocukluk arkadaşı durumu hemen kavrasalar da olacakların önüne geçmekte başarısız oluyorlar.

Küçük yaşta koleraya kurban verdiği annesinin ardından babasını da kaybeden Edith, alın teriyle elde ettiği ilerlemenin en parlak zamanlarını yaşayan Amerika’daki aydınlık yuvasını bırakıp, canavar kardeşlerin peşinden onların çürüyen eski kitadaki hayaletli evlerine doğru yola çıkıyor. Kardeşlerin kelebeklerle beslenen kara güveler olduğunu da, bir kardeşin diğerinden daha karanlık olduğunu da hemen

anlıyoruz; film izleyicisinden sır saklamayı, uzak metaforlar seçmeyi sevmiyor. Aslında Edith’in de olan biteni anlamakta bu kadar gecikmesine şaşmak mümkün ya, aşkın gözü kördür deyip geçiyoruz. Hikayenin anlatılışındaki muhafazakarlığın alt metinlerin muhafazakarlığına yansıdığına kuşku yok, ancak aristokrasiye karşı müteahhitlerin kurduğu yeni dünyayı savunan bir Amerikan muhafazakarlığı söz konusu. Film açık açık “eski kıtanın hayaletlerine kanmayın” diyor, “güzel ve sofistike bu hayaletler çürüyor ve giderayak, ekmeğini pratik aklıyla kazanan onurlu Amerikalılar”ın kanını emmeye çalışıyor.”

Del Toro, Edith’in “bir hayalet öyküsü değil, içinde hayalet olan bir öykü” yazdığını söylemesi gibi, bir korku filmi değil, içinde gotik bir korku öyküsü olan bir aşk filmi çekmek istediğini çok vurgulamış. O yüzden filmi korkutucu olmamakla suçlamak anlamsız. Yalnızca şunu tespit edelim: en klasik hayalet öykülerinden alınma korkutucu anlar daha çok filmin başlarında ortaya çıkıyor. Tempo zaman içinde düşüyor ama hiçbir anında izleyiciyi sıkacak bir hale gelmiyor. Oysa hikaye kadar oyuncuların performansları da ziyadesiyle öngörülebilir.

Wasikowska’nın kabarık kadifeler içinde, elinde bir şamdanla perili köşkte hayalet avına çıkması da, Jessica Chastain’in sırrını hemen belli eden dengesiz ve karanlık cadısı da, Tom Hiddlestone’ın karanlık taraftan aydınlığa başını uzatır gibi oluşu da insanda zaten defalarca izlediği bir şeyi izlediği duygusunu uyandırıyor, bir yeniden çevrim etkisi yapıyor.

Gürültücü bir uyarılma bu, ancak oyuncular da mekan ve kostümler gibi karikatürlüğün sınırında bir yapaylığa sahip olsa da o sınır hiç aşılmıyor ve film bu aşırılığı hiçbir anında gülünç olmadan kurmayı başarıyor. Ancak Edith’le Baronet Sharpe’in arasında inandırıcı bir kimya olduğunu söylemek güç, dolayısıyla final sakın bir sürprizle gotik bir aşk dramasına doğru yol aldığı anda üçgenin o tarafı pek de kalbimizi acıtmıyor.

Zaten Jessica Chastain’in her türlü rolün altından kalkacağına ikna eden, özellikle de “Marşlı”da (The Martian) döktüğü iç kıyıcı gözyaşlarından sonra epey iyi gelen performansı, ibreyi üçgenin diğer ucundan yana çeviriyor.

Müzikler atmosferin kurulmasına hiç rol çalmadan destek oluyor.

Filmin esas başrolü mekan biraz daha az canlı renklere sahip olsa etkisi daha büyük olacak.

Filmekimi'nin En İyileri

Carol, Gençlik, Ex Machina, Saul'un Oğlu, The Lobster

Bulantı: Demirkubuz'un Yeni Apartman Hikâyesi

45 Yıl: Bir Aşkın Hayaleti

Mustang: Deniz Gamze Ergüven'le Söyleşi

Wes Craven: Gore'un Gurusu

+ HEDİYE AFİŞ: MARSLI

www.altiyazi.net

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

EKİM SAYISI BAYİLERDE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AMY

PORTRE FİLMİ ÇEKMEK İLLA Kİ KONUŞAN KAFALAR EŞLİĞİNDE TANIDIKLARINA SORMAK, İZ SÜRMEK, GEÇMİŞİ BİR GÖZDEN geçirip geleceğe bir not bırakmak gibidir bazen, bir görev gibi üstlenilir. Fakat bazen de yönetmen sanki hiç iz bırakmak gibi bir derdi yokmuşçasına anlatmak ister, derdi sadece o'nu anlatmaktır. Yönetmen Asif Kapadia, Amy Winehouse'u neredeyse gönül gözüyle görüp aktarmış kameraya. Ortaya çıkan belgesel bu yüzden Amy Winehouse'un kendisi kadar yönetmenin görüş biçimiyle de öne çıkıyor.

Çocukluğundan itibaren farklı bir kız Amy. Arkadaşları ile olan ilişkileri gündelik hayatı, babası, annesi hepsinin yanına koyup oturtmadığı asi tarafı. Gırtlığından çıkan ses kadar gerçek bir Amy var filmde. Kameraya yansıyan görüntüler sanki yaşayan ve kendini bir filmde canlandıran bir şarkıcının flashback görüntüleriymişçesine hem kurgu hem de gerçek. Amy'nin daha çocuk yaşta kilo sorununu dert edip yediklerini kusmaya başlaması, kendi haline bırakılmışlığı, kısacık hayatına yön veren geçmişi geçiyor önce. Bu anlamda kronolojik bir yapı izliyor yönetmen. İlk gençliğinden ölümüne dek geçen süreçte yavaş yavaş ve seyirciye de hazm ettirecek bir biçimde Amy'nin kişisel tarihinin üstünden geçiyor.

Ne olursa olsun müzik hep var Amy için, kendini bildi bileli şarkı söylüyor oluşu, onu var eden yegane şeylerden biri olarak karşımızda. Amy'i var eden, o içli şarkıları yazmasına neden olan, zaman zaman hayattan uzaklaştıran bir yanı da kırılganlığı. Çok güçlü değil, hassas, dokunsan derisi çatlayacakmışçasına kırılgan hep. Amy'yi hayatta en çok bu yoruyor. Bu önünü alamadığı kırılganlığı, mesele aşk olunca daha da çetrefilli, daha yaralayıcı oluyor.

Ünlü biri olmanın verdiği sıkıntı, her yerde takip edilmesi, kendi içinden çıkamadığı problemlerini sürekli başkalarıyla ortak yaşamak zorunda olması, aşık olduğu adamların birlikte de olsa mutlu da olsa bir biçimde acı vermesi. Kapadia'nın belgeseli tüm bunların kısa ve acı bir özeti. Yönetmen seyirciye Amy Winehouse'u anlatmıyor, tam tersine onu alıp

seyircinin yanına koyup gizli bir bağ kurmasını sağlıyor. Seyirci de bu kendini apaçık yaşamaktan çekinmeyen, hassas kadını merhamet ederek değil tam tersine saygı duyarak, hayranlıkla karışık, yakın bir arkadaş duygusuyla sarıp sarmalıyor. Amy ile tanışmışsınız da yaşadıklarını yanınızda yaşamış gibi bir his bırakıyor.

Amy'nin çocukluğundan zamansız ölümüne kadar ailesi, arkadaşları müziğe olan aşkıyla birlikte anlatan "Amy" tipik bir belgesel olmaktan ziyade dramatik yapısıyla da seyirciye ne kadar iyi belgesel çekilebileceğine dair bir ders veriyor adeta. Çocukluğundan, ailesi ile yaşantısından gündelik alışkanlıklarından aşklarına kadar Amy'yi her haliyle yakından tanımamız için elinden geleni yapmış yönetmen. Bulduğu her veriyi öyle gerçekçi öyle özenli ve samimi bir biçimde kurgulamış ki insan bir süre sonra oturduğu yerden perdeye doğru kalkıp Amy'ye sarılmak istiyor.

Kapadia'nın daha önce F1 pilotu Senna'yı anlattığı belgesel filmle biçimsel açıdan paralellikleri bulunan "Amy" yönetmenin yaptığı işle sadece profesyonel değil duygusal bir bağ kurduğunun da göstergesi. Bunun üzerine bir de ana karakterin travmatik yolculuğu eklenince dokunaklı olduğu kadar etkileyici, seyirciyi sürüklediği gibi yanına alan bir atmosfer çıkıyor.

Daha önce ortaya çıkmamış arşiv görüntüleriyle de desteklenen filme Amy'yi sevenlerin ayrıca ilgi göstereceği aşikâr, fakat "Amy" onu hiç tanımayan, müziğini bilmeyenler için de çıkılması gereken bir yolculuk. Mucizevi bir yeteneğe sahip olan Amy Winehouse'un sıra dışı olduğu kadar dramatik hikayesi herkesin sevebileceği türden, anlatım biçiminin seyirciye bir kurgu film izliyor hissi yarattığı da düşünülürse "Amy"nin kapısı herkese açık.

Filmin bazı spesifik sahneleri, Amy'e dair anekdotlar filmin üstünden günler geçse de zihinde dolanıyor.

Daha kısa olabilirdi ama zamana yayılma ve akıcı olma kısmında bir sorun yine de yok.

YÖNETMEN Asif Kapadia

UYUNCULAR Amy Winehouse, Mitch Winehouse, Yasiin Bey, Mark Ronson, Tony Bennett, Pete Doherty

YAPIM İngiltere-ABD 2015

SÜRE 128 dk.

DAĞITIM M3 (D Productions)

"AMY" TİPİK BİR BELGESEL OLMaktan ZİYADE DRAMATİK YAPISIYLA DA SEYİRCİYE NE KADAR İYİ BELGESEL ÇEKİLEBİLECEĞİNE DAİR BİR DERS VERİYOR ADETA.

KARA DÜZEN

★★★★★

ORİJİNAL ADI Black Mass

YÖNETMEN Scott Cooper

OYUNCULAR Johnny Depp,

Joel Edgerton,

Benedict Cumberbatch,

Dakota Johnson, Kevin Bacon,

Peter Sarsgaard

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 122 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

“KARA DÜZEN”,
ORİJİNAL ADINA
UYGUN BİÇİMDE
KÖTÜLÜĞÜ NORMAL
KABUL EDEN VE
ADETA SUÇA TAPAN
ADAMLARIN HİKAYESİ
OLARAK TÜYLERİ
DİKEN DİKEN EDİYOR!

BİR DÜZEN İÇİNDE YAŞIYORUZ: HERKESİN YASALAR ÖNÜNDE EŞİTLİĞİ, HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜ, DEVLETİN VATANDAŞLARININ YAŞAM HAKLARINI KORUMA YÜKÜMLÜLÜĞÜ VS... OYSA DÜZEN, FİLMİN ODAK KARAKTERİ, çete lideri ve katil James ‘Whitey’ Bulger’in (1929-) küçük çocuğuna öğütlediği örnekte olduğu gibi işliyor: “Arkadaşıma yumruk atacaksan, herkesin gözü önünde değil gizlice at; o zaman olmamıştır zaten”!

Mevcut düzenin arka planında, güç, para, hakimiyet alanını genişletmek adına, dolaylı ya da dolaysız işbirliği yapan yasa koruyucuları ile gangsterler, insanların canını alıyor, soyuyor, rüşvet alıp veriyor, toplumdan alıyor. ABD gibi gelişmiş ülkelerde adalet geç de olsa tecelli edebiliyor ama onca hayat sönmüş oluyor!

“Kara Düzen” (Black Mass), orijinal adına uygun biçimde kötülüğü normal kabul eden ve adeta suça (şeytana) tapan adamların hikayesi olarak tüyleri diken diken ediyor!

1970 doğumlu aktör Scott Cooper, alkolik country müzik efsanesinin, ellili yıllarında yeniden âşık olmasının ve ‘ışıldamasının’ hikayesi “Çılgın Kalp”te (Crazy Heart), Jeff Bridges’a Oscar kazandırmıştı... İkinci yönetmenliği “Kardeşim İçin”de (Out Of The Furnace), kötü ekonomik şartlarda yaşamaya ve ailesini korumaya çalışan adamın dayanıklılığı ve cesaretini anlatıyordu...

The Boston Globe muhabirleri Dick Lehr ve Gerard O’Neill imzalı “Kara Düzen: Whitey Bulger, FBI Ve Şeytani Anlaşma” (Black Mass: Whitey Bulger, The FBI, And A Devil’s Deal) adlı kitabı kaynak alan “Kara Düzen”de ise, düzenin arka planındaki müthiş yozlaşmayı incelemiş. Bu, çoğu gangster öyküsünde olduğu gibi, çocukluk yıllarının etkisinde bugünün suç tablosunun şekillendiği, ilişkilerin ve ihanet ağının örüldüğü, hem fiziksel, hem de psikolojik sertlikte bir suç filmi.

İrlanda asıllı James Bulger (Johnny Depp), Güney Boston’da faaliyet gösteren ve İtalyan mafyasıyla çatışan organize suç çetesi Winter Hill’in reisi. Kendinden beş yaş küçük kardeşi Billy Burger (Benedict Cumberbatch) ise, demokrat politikacı, eyalet senatörü... James’in kişiliğine ve faaliyetlerine karşı, tam olarak üç maymun gibi.

Hikaye, 1975 yılında, James’in çocukken bir kavgada arka çıktığı FBI ajanı John Connolly’nin (Joel Edgerton) devreye girmesiyle başlıyor. Annelerinin hayatta olduğu Bulger ailesine saygı duyan John, içten içe hayran olduğu James’e muhabirlik teklifinde bulunur. Bu teklifin ambalajlı sunuşu James ile John arasında bir dayanışmadır; bir ‘iştir’ bu! James ona İtalyanları sunacak (yakalatacak), karşılığında rahat hareket edecektir!

Bazılarını James'in bizzat işlediği neredeyse bir düzine cinayete özellikle tanık ettirildiğiniz film, çok rahatsız ediyor... Evet, 'rahatsız etmeli' diye düşünüyorsunuz! Çünkü, gerçekleri göremeyen/görmek istemeyen ve FBI içinde 'oyunan' John'a göre, arkadaşlar arasındaki onur, kan bağı ve sadakatin, kağıt üzerindeki yasalardan daha değerli kabul edildiği düzeni, iyice idrak ediyorsunuz. Çünkü, bu suç düzeni, bu kara düzen, her devirde her yerde, kirli ve kanlı ortaklıklarla sürdürülüyor.

Cooper, uzunca süre John'un desteğiyle çok para kazanan ve çok can alan James gibilerin, Robin Hood görüntüsü altındaki hastalıklı hallerinin nabzını tutuyor (sağ kolu Steve'in sevgilisini boğarken, adamın tüm iradesini kullanarak bastırdığı duygusallığını unutmak mümkün değil).

Hangi ülkede ve toplumda olursa olsun, Jamesler aynı. Güç, itaat, para, kan istiyorlar! Yakınlarını kaybetmek bile onlara ders olmuyor; öldürmeye doymuyorlar!

Cooper, şiddeti yoğun olsa da, klas bir stilden ayrılmayarak, Depp'in katıksız bir suçlu edasıyla 'giyindiği' James'in, işine karşı en küçük bir riski bile kabul etmeden ilerlediği karanlık ve güvensiz dünyanın ürperticiliğini iliklerinize kadar hissettiriyor... Hollandalı müzisyen Tom Holkenborg'un (Junkie XL), hikayenin görselliğini tam olarak karşılayan müziğindeki etkinin de altını çizmek gerekir.

Her bir oyuncunun kusursuz performansı.

Billy karakterine biraz daha projektör tutulabilirdi.

**BAZILARINI JAMES'İN
BIZZAT İŞLEDİĞİ
NEREDEYSE BİR DÜZINE
CİNAYETE ÖZELLİKLE
TANIK ETTİRİLDİĞİNİZ
FİLM, ÇOK RAHATSIZ
EDİYOR... EVET,
'RAHATSIZ ETMELİ' DİYE
DÜŞÜNÜYORSUNUZ!**

ARKADAŞLIK OYUNLARI

ORJİNAL ADI My Little Pony:
Equestria Girls - Friendship Games

YÖNETMENLER Ishi Rudell,
Jayson Thiessen

SESLENDİRENLER Tara Strong,
Rebecca Shoichet, Ashleigh Ball,
Andrea Libman

YAPIM 2015 ABD **SÜRE** 72 dk.

DAĞITIM Bir Film

**BİZDE DAHA ÖNCEKİ
FİLMLERİN VİZYONA
GİRMEMİŞ OLMASI, FİLMİ
DAHA DİKKAT ÇEKİCİ HALE
GETİRİYOR OLABİLİR.**

OYUNLARI, OYUNCAKLARI, TELEVİZYON DİZİSİNİ BİLMEYEN SEYİRCİ İÇİN NELER OLUP BİTTİĞİNİ ANLAMAK, HİÇ KOLAY DEĞİL. Hatta mümkün değil. Ama zaten hedef izleyici kitlesinin konuya hakim olduğu varsayılıyor. Öyledir de.

“My Little Pony” televizyon dizisindeki karakterlerin aynısı olsa da, ondan bağımsız olarak yapılan “Equestria Girls” filmlerinin üçüncüsü, “Arkadaşlık Oyunları”. Televizyon dizisinin adı, ana fikri anlatıyor: ‘Arkadaşlık Sihirdir’. Aynı okula giden büyük gözlü, kabarık saçlı, rengarenk oyuncak bebeklere benzeyen bir grup kız arkadaşın sihirli maceraları, hepsinin ortak konusu. “Equestria Girls” serisi böyle, izleyenlerin bildiği gibi, midilli falan yok yani.

Bu kez, kızların eski arkadaşı Twilight rakip okula gitmektedir ve onun adına Arkadaşlık Oyunları isimli yarışmaya katılır. Twilight’ın neden orada olduğunu kendi dahil kimse bilmez, seyirci de. Diğerlerinin sihirlerini çalarak kolyesine toplar. Arkadaşlık oyunları, içinde çocuklar ve sihir olan ve olmayan her filmdeki

gibi çok önemlidir ve iki taraf da kazanmak için ellerinden geleni yapacaktır. Sonunda kazanmayı her şeyin önüne koyanların hile yaptığı ortaya çıkacak, asıl sihrin arkadaşlık olduğuna vurgu yapılarak işler tatlıya bağlanacaktır.

Zaten bir TV dizisi varken, herhangi bir dizi bölümünden farkı olmayan bir film için ayrıca bir şey söylemek güç. Oyunlarını, oyuncaklarını, dizilerini çok seven çocuklar olduğunu biliyoruz, dolayısıyla oyuncaklarının ve sinema biletlerinin alıcısı hazır. Zor İngilizce kelimeler içeren ismini uzun uzun yazmaları, herhalde, onu çağırmak için. Bizde önceki filmlerin vizyona girmemiş olması, filmi daha dikkat çekici hale getiriyor olabilir. Ama oyuncak bebeklere benzeyen kızlardan, küçük izleyicilerin bile benzerlerini defalarca izlediği bir macera, fazlası değil.

Süresi kısa.

Bari tek başına anlaşılır olsaydı da, diziden biraz ayrılırdı.

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

hayat
televizyonu

YAKTIN BENİ

YÖNETMEN Can Yücel

OYUNCULAR Uğur Yücel, Sarp Apak,

Meltem Cumbul, Sinem Kobal,

Hasibe Eren, Bülent Şakrak,

Sezai Aydın, Ayça Damgacı

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM TMC (UIP)

**FİLM GENEL OLARAK
TİPLEMELER YARATARAK
İLERLEMeye ÇALIŞIYOR.
KONU BU YÜZDEN ARKA
PLANA ATILMIŞ.**

UĞUR YÜCEL’İN OĞLU CAN YÜCEL, BAŞROLÜNDE BABASININ OLDUĞU “YAKTIN BENİ”YLE BEYAZPERDEYE ADIMINI ATTI. ‘Orta karar’ bir komediyle seyircinin karşısına çıkan Can Yücel, küfür ve birbiri ardına gelen ‘anlamsız bütünler’ komedisinden ziyade ‘tipleme’ üzerinde duran bir çalışma ortaya koymuş. Elbette bir şansı da babası Uğur Yücel olmuş. Filmin ana karakteri olan Uğur Yücel, kendisinin de tanımıyla ilk kez bir komedi projesinde yer alıyor. Aslında buna uzun süredir oynadığı ‘ağır başlı’ rollerden farklı bir karakteri oynuyor demek daha doğru. Zira özellikle dizlerde ‘eğlenceli’ birçok projede yer almıştı Uğur Yücel. Ama buralarda da aile babası rolüyle genel hareketliliğin durağan merkez noktası halindeydi. “Yaktın Beni”de ise durum tam tersi. Üçkâğıtçı, fırıldak ve bir türlü yola gelmez bir karakteri canlandırıyor Uğur Yücel. Yine merkez noktası fakat bu defa epey hareketli bir nokta...

Konu ise kısaca şöyle, Selam (Sarp Apak) adındaki genç itfaiyeci tek başına yaşamakta ve İpek’le (Sinem Kobal) evlenmek istemektedir.

Selam, gittiği bir yangında tesadüfen dayısı Macit’in (Uğur Yücel) hayatını kurtarır. Fakat dayısı Macit’in başına musallat olmasından pek de hoşnut değildir. Kaygısında da pek yanılmaz; Macit, Selam’ın hayatını epey karıştırdıktan sonra toparlamaya çalışır.

Film genel olarak tipler yaratarak ilerlemeye çalışıyor. Konu bu yüzden arka plana atılmış. Hatta uzun süre Macit karakterinin tanıtımı sürüyor. Bazı ‘keskin’ başka karakterler de filmin başında konuya sokuluyor ama “Yaktın Beni” ilerledikçe o tipler yok olup gitmiş. Bazı kilit tipler ise ikinci yarıda sahneye çıkıyor, birileri ön plana çıkarken bazıları geride kalıyor. Filmin tüm ağırlığı Uğur Yücel’de. Macit tiplmesiyle Yücel, bunu kaldırıyor kaldırmasına lakin film onu kaldıramıyor...

Uğur Yücel, uzun zaman sonra farklı bir tiplemeyle karşımıza çıkıyor. Bu karakterin yönetiminde başarılı.

Uğur Yücel’in karakteri filmin ağırlığını yüklense de film bir ‘ağırlık’ arz etmiyor.

KÜ'FA: CİN KAPANI

★
YÖNETMEN Aykut Karagöl
OYUNCULAR Zerrin Eren, Ezgi Yanık,
Onur Elaldı, Cem Ağırgez,
Belma Topçakan, Adnan Zaman
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 81 dk.
DAĞITIM Bir Film (Ervizyon Film)

SON YILLARDA ARTAN
'DİN, CİN' TEMALİ
FİLMLERİN KÖTÜ BİR ÖRNEĞİ
OLAN YAPIM TAM ANLAMIYLA
BİR 'CİN İŞKENCESİ'.

BAZI YOLCULUKLAR, HER NE KADAR NEREYE GİDİLDİĞİ VE BEKLENTİNİN NE OLDUĞU BELLİ OLSA DA UMULMADIK olaylara ve geçmişten gelen birtakım sorunlara neden olabiliyor. "Kü'fa: Cin Kapanı"na böyle baktığımızda Sam Raimi'nin 1981 yapımı şahikası ve onun yönetmen olarak parladığı ilk filmi "Şeytanın Ölüsü" (The Evil Dead) akıllara getiriyor. Ama ne yazık ki günümüz Türkiye'sinde ve olabildiğince sığ bir aklın yorumuyla perdeye yansıyor. Cin temalı filmlerin ortak özelliklerini ve tüm klişelerini içinde barındıran yapım, çekim estetiğinden oyunculuklara, müzikten senaryosuna kadar darmadağın ve nitelikten fersah fersah uzak.

Dört okul arkadaşının otobanda başlayan hikayesi, içlerinden birinin ailesine kalan köy evine yolculuğuyla devam ediyor. Daha araçta tanıma fırsatı bulduğumuz bu dört arkadaşın Serhat, sevgilisi Burçak ile aray düzenlemek için uğraşırken, sinema öğrencisi olan ve her şeyi kaydetmeye meraklı Semih de Ceyda'ya yazılmak için türlü taklalar atıyor. Eve vardıklarında klasik

bir köy evinden ziyade, antika eşyalarla dolu, ilginç bir yerde bulurlar kendilerini. Bu sırada geçmişe giden filmde, zamanında köyde çocuk sahibi olmak için büyü yaptıran ve bunun için cinci kadına kendilerini teslim eden bir çiftin görüntüleri belirir. Cinci kadın, çocuğu zamanı geldiğinde kurban vereceklerse büyü yapmayı kabul eder. Bu olayla çocukların köyde geçirdiği vakit arasında gidip gelen hikaye, zamanla gençleri içine alan bir cin istilasına neden olur.

Son derece amatör oyunculukları, kısır replikleri, sürekli tekrara düşen görüntüleri ve çamur gibi efektleriyle izlemesi oldukça zor bir yapım "Kü'fa: Cin Kapanı". Ülkenin siyasi ikliminden olsa gerek son yıllarda artan 'din, cin' temalı filmlerin kötü bir örneği olan yapım tam anlamıyla bir 'cin işkencesi'.

Duvardaki 'antika saat' oyuncularından daha iyi.

Artık kabak tadı veren ve birçok benzer filmde uygulanan kötü efektler.

ÖYLE YA DA BÖYLE

YÖNETMEN Alper Kaya

OYUNCULAR Ferit Kaya,

Erdal Tosun, Selim Erdoğan,

Reha Özcan, Deniz Özerman

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Chantier (Altın Yapım)

**KAFASI KARIŞIK İKİ
YAZARIN HAYATA
TUTUNMA MÜCADELESİNİ
ANLATAN, SUÇA MEYİLLİ
BİR KOMEDİ.**

JENERİKTE TANIŞTIĞIMIZ HAKAN İLE MEHMET, AYNI EVİ PAYLAŞAN İKİ ESKİ ARKADAŞ. ANKARALI, 'MEKTEPLİ' İKİ GENCİN çözemedikleri büyük bir dertleri var. Bunu seyirciye anlatmaya hazırlanırken, yüklü kira borçları nedeniyle ev sahibeleri Yasemin'den kaçtıkları ilk sahne, filmin sunmaya hazırlandığı mizah ve absürt bakışla ilgili hayli ipucu veriyor. İstanbul'a göçmüş arkadaşları megakentin taşından toprağından azami faydalanırken, Ankara'ya ve ideallerine bağlı, kafası hayli karışık iki yazarın hayata tutunma mücadelesini anlatan "Öyle Ya Da Böyle", suça meyilli bir komedi.

'Başarıya giden her yol mubahtır' der gibi yapan hikaye, hem fikirlerini hem de büyük aşkı Peri'yi, çoktan ünlü olmuş üniversiteden arkadaşına kaptırmış Mehmet'in hezeyanları etrafında şekilleniyor. Ünlü bir yazarın en ünlü romanını senaryolaştıran Mehmet, türlü türlü sebeplerle sisteme teslim oluyor önce. Ve film bu ya, nedeni muamma suç da akabinde gelip başına musallat oluyor. İkilinin idealleri uğruna sürdürdükleri 'mücadele', önce cinayet, ardından

soygun planlarıyla neredeyse 'Ocean's' ekibine öykünen beş kişilik çetenin trajikomik maceralarına dönüşüyor böylece...

Tüm olup bitenler bol oyun havası, aşk hikayesi, diyaloglarla süsleniyor ve otuzlu yaşlarına gelmemiş yönetmen Alper Kaya'nın bu ilk uzun metrajı sırtını belli belirsiz ve çıkış noktasını kaybeden hikayesinden çok, bunlara yashıyor. Ferit Kaya ve Osman Karagöz'ün komedide sırtımadığı; başta Reha Özcan olmak üzere, Erdal Tosun ve Selim Erdoğan'ın gerektiğinde öyküyü başarıyla sırtladıkları "Öyle Ya Da Böyle", güldürmeyi vaat eden, olay örgüsü içinde belli bir ritim yakalayan, skeçler halinde ilerlerken yer yer temposunu yitiren, dizi sektörü, mafya gibi popüler malzemeden yararlanmayı da ihmal etmeyen bir film.

Küfürle fazla prim vermeden mizahı araması.

Yan karakterler fazla karikatürize ve abartılı.

AMY

KARA DÜZEN

KIZIL TEPE

YAKIN BENİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AMY					★★★★★		
ARKADAŞLIK OYUNLARI							
KARA DÜZEN / BLACK MASS	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KIZIL TEPE / CRIMSON PEAK		★★★★★		★★★★	★★★★		
KÜFA: ÇİN KAPANI	★						
ÖYLE YA DA BÖYLE							
YAKIN BENİ	★	★		★★			
ADANA İŞİ	★						
BULANTI	★★★★			★★★★	★★	★★★★	
EJDER KILIÇI / TIAN JIANG XIONG SHI	★						
EVEREST	★★★★		★★	★★★★	★★★★		★★★★
HAYAT ÖPÜCÜĞÜ	★★						
45 YIL / 45 YEARS	★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★		
KORKU TERAPİSİ / REGRESSION				★★★★	★★★★		★★
KÜÇÜK PRENS / THE LITTLE PRINCE				★★★★			
MADIMAK: CARINA'NIN GÜNLÜĞÜ	★★		★★	★★	★★		
MANTIKSIZ ADAM / IRRATIONAL MAN				★★★★	★★★★		★★★★★
MARSLI / THE MARTIAN	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★
STAJYER / THE INTERN				★★	★★		★★
ŞAH MAT / PAWN SACRIFICE				★★★★			
TEHLİKELİ YÜRÜYÜŞ / THE WALK	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
VESVESE: ÇİN TUZAĞI	★						
YOK ARTIK!				★★	★★	★★	
KOÇAN KADAR KONUŞ		★★		★★★★	★★	★★	★★
UMUT KIRINTILARI / TRASH				★★★★			

FRANKFURT'TA TÜRK FİLMLERİ VE KAYIPLARIMIZ

“Türk Sinemasında Almanya Ve Alman İmajı” içerikli bir konuşma yapmak için davet edildiğim **15. Frankfurt Türk Filmleri Festivali**, festival başkanı **Hüseyin Sıtkı** ve genç ekibin yoğun çabalarıyla dinamizmini ve renkliliğini sürdürüyor.

TÜRKİYE'DE 'MAJÖR' FİLM FESTİVALLERİ CİDDİ KRİZLER, İPTALLER YAŞARKEN VE AÇIK SÖYLEMEK GEREKİRSE DURUM HIÇ DE İYİYE GİTMİYORKEN, SİNEMAMIZA DÖNÜK YURT DIŞI FİLM FESTİVALLERİ uzun sakın bir ırmak gibi akışını sürdürüyor. Daha önce 2002'de ve 2009'da katıldığım Frankfurt Türk Film Festivali bu yıl 15. kez düzenlendi. Avrupa'nın en önemli finans merkezi olmakla birlikte alabildiğine sakın, huzur verici ve sevimli bu Alman kenti, her yıl festival başkanı Hüseyin Sıtkı'nın ve genç festival ekibinin yoğun çabalarıyla filmlerimizi, sanatçılarımızı, eleştirmenlerimizi, gazetecilerimizi konuk ediyor, sinemamızın son ürünlerini Türk sinemaseverlere olduğu kadar Alman seyircilere de sunuyor. 15. yılında Filiz Akın'dan Serap Aksoy'a, Nilüfer Açıkalın'dan Vildan Atasever'a açılan yelpazede kalabalık bir konuk topluluğunu her zamanki samimiyeti ve dinamizmiyle ağırlayan festivalde “Türk Sinemasında Almanya Ve Alman İmajı” başlıklı bir konuşma yaptığımı da belirtmeden geçmeyeyim. Almanya'da birlikte ve uyum içinde yaşam doğrultusunda yaptığı çalışmalar nedeniyle geçen yıl Cumhurbaşkanı Joachim Gauck'un elinden Üstün Liyakat Nişanı alan Hüseyin Sıtkı (sayfadaki fotoğraf) ve en küçük ayrıntıyla bile büyük samimiyetle ilgilenen genç gönüllülere bir kez daha teşekkürler...

Gelelim festivaldeki yarışma sonuçlarına...

En İyi Film ödülü, Emine Emel Balcı'nın yönettiği, başrollerinde Esme Madra, Rıza Akın ve Sema Keçik'i gördüğümüz “Nefesim Kesilene Kadar”ın oldu. Bir tekstil atölyesinde çalışan ve ablasının evinde yaşayan genç kızın babasıyla ilişkileri üzerinden etkili bir öykü anlatan film, Esme Madra'ya da En İyi

Kadın Oyuncu ödülü getirdi.

En İyi Yönetmen ödülü, geçen yıl Altın Portakal'da seyredip hayli beğenmiş olduğum “Neden Tarkovski Olamıyorum”la Murat Düzgünoğlu'na giderken, Düzgünoğlu, Şebnem Vitrinel'le birlikte En İyi Senaryo ödülünün de sahibi oldu. Çağan Irmak'ın “Unutursam Fısılda”yla bu ödüle ortak olduğunu da ekleyeyim.

Tansu Biçer'in En İyi Erkek Oyuncu seçildiği festivalde En İyi Müzik ödülü ise “Şarkı Söyleyen Kadınlar”la Arvo Pärt'in oldu.

Festivalin hemen ardından birkaç günlüğüne gittiğim Paris'te duyduğum acı haber ise tüm tadımın tuzumun kaçmasına neden oldu. Ankara'da meydana gelen, IŞİD'li katiller tarafından gerçekleştirilmiş olsa bile tipik bir Gladyo eylemi niteliğindeki, 100'e yakın yurtaşımızın ölümüne, çok daha fazlasının yaralanmasına yol açan patlamalar, zihnimizdeki tüm festivalleri, ödülleri,

filmleri silip süpürdü adeta ama elbette ki her şeye rağmen iyi ki sanat var, sinema var...

Levent Kırca'nın uzun süredir mücadele ettiği hastalığa yenik düşüp aramızdan ayrılması da bir başka üzücü haberd.

1978'de Orhan Aksoy'un yönettiği “Taşı Toprağı Altın Şehir”de İstanbul'a göç eden köylü Ökkeş'i canlandırarak sinemaya ilk adımını atan, sonrasında yapımcı, yönetmen, senarist ve oyuncu olarak, ne yalan söylemeli çok da iz bırakmayan filmlerde yer alan Kırca, sinemada bulamadığını televizyonda fazlasıyla bulmuş ve beyazcam tarihimizin unutulmaz politik komedi programlarına imza atmıştı. Türkiye'nin Ergenekon, Balyoz gibi büyük kumpas davalara maruz kaldığı günlerde onurlu ve cesur aydın kimliğiyle öne çıktı Levent Kırca. Huzur içinde yatsın...

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

UÇURTMAYI VURMASINLAR

Yönetmen olarak 1962-2008 arası 48 filme imza atan **Tunç Başaran'ın başyapıtı** diyebileceğimiz “Uçurtmayı Vurmasınlar” (1989), kadınlar koğuşunda geçen bir ‘hapisane’ filminden ziyade, 5 yaşındaki **Barış adlı çocuğun** siyasi mahkum İnci ile olan sıradışı aşkıdır aslında. **12 Eylül sonrası** cezaevine giren solculara da son derece insancıl ve **duygusal bir selam** yollayan film, bir uçurtmayı silahla vurdurtacak kadar **özgürlükten korkanlara da** hınzır bir metaforla tokat atar aynı zamanda...

"BARIŞ'I TANIDIĞIM YERDE NE ÇİÇEKLER VARDI, NE DE BAŞI BULUTLARA BİR ÇINAR. SİMİTÇİNİN GEVREK SESİ BİLE GİREMEZDİ ORAYA. TAŞ AVLUYA YALNIZCA KUŞLAR KONARDI BAZEN. ADININ ANLAMI DÜNYAYI KUCAKLASA, TAŞTA BÜYÜMEZDİ 'BARİŞ'." BU SÖZLERLE AÇILAN "UÇURTMAYI VURMASINLAR", Ankara'da siyasi ya da adi suçlu olarak hapse düşmüş, bir arada kalan kadınların ortasında büyüyen beş yaşındaki Barış'ın gözünden anlatır hikayesini. Aslında bize bu hüznü ve duygusal 'aşkı' anlatan İnci'dir. Solcu siyasi görüşleri nedeniyle 12 Eylül'den sonra hapse giren İnci, o ortamda Barış'ın adeta 'çocukluk aşkı' olur.

Siyasiler koğuşundaki kadınların (Barış'ın deyişiyle kızların) hemen hepsi, tıpkı dönemin politik görüşe sahip abileri, ablaları gibi gayet olgun, aydın, kendini bilir insanlardır...Adi suçluların olduğu kadınlar koğuşunda ise cinayet, uyuşturucudan hatta fuhuştan içeri girenler vardır. Barış'ın annesi de bu koğuşta ve küçük çocuk İnci'yi görebilmek için iki koğuş arasında mekik dokur.

Ufacık olmasına karşın kendini bildi bileli annesinden ötürü hapiste olan Barış, doğal olarak dış dünyadaki pek çok bilgiden de habersizdir. Örneğin hapisane duvarlarının dışında uçurtma uçuran çocukların uçurduğu şeyin ne olduğunu bile bilmez, onu bir kuş zanneder. İftiranın ne olduğunu, komünistin ne demek olduğunu, hatta vakti geldiğinde

sünnet olmanın 'dehşeti'ni dahi orada yaşar Barış...

Hapisteki tüm kadınlar için Barış, aslında sahip olamadıkları pek çok şeyi temsil eder; umudu, mutluluğu, masumiyeti... Filmdeki kadınların niye orada olduklarını tam olarak öğrenemeyiz. Belki birer cümleyle geçiştirilir, zaten hepsi de hal ve hareketleriyle ne olduklarını ifşa eder film boyunca...

26. Antalya Film Şenliği'nde en iyi film, senaryo, görüntü ve kadın oyuncu ödüllerini kucaklayan yapıt, Tunç Başaran'ın olduğu kadar Feride Çiçekoglu'nun da eseridir. Kendisi de düşünce suçundan ötürü hapse girmiş olan Çiçekoglu'nun aslında 'mektuplardan' oluşan kitabından, yine kendisi tarafından yazılan senaryo, kusursuza yakın bir yapıdadır. Bazı yorumlara göre filmde Nur Süreer tarafından canlandırılan İnci de aslında yazarın ta kendisidir. Gerçi o dönem, bilhassa Diyarbakır Cezaevi'nde yaşanan dehşet göz önüne alındığında, filmde tasvir edilen cezaevi ortamı fazla iyimser ve naif bulunsa da, Başaran ve Çiçekoglu bir 'cezaevinde yaşanan zulüm' filmi yapmamıştır. Daha evrensel ve simgesel mesajlar taşıyan, çok uzun yıllar etkisini kaybetmeyecek bir yapıt ortaya koymuşlardır.

"Uçurtmayı Vurmasınlar", Türk sinemasının en büyük krizini yaşadığı dönemde vizyona girdiğinde hatırı sayılır bir ilgiyle karşılanır.

Darbenin üzerinden henüz dokuz yıl geçmiştir ve Türkiye demokrasi, özgürlük gibi konularda ciddi sıkıntılar yaşamaktadır. Barış ve özgürlük mesajları veren, devlet yetkililerini tabiri caizse 'aptal' yerine koyan bir film, 70'lerin sonunda 'darbe' yiyen herkesin hislerine tercüman olur. Filmdeki Barış, sadece oradaki kadınların değil, hayalleri elinden alınmış, ülkesi karanlığa gömülmüş aydınların da umududur, yarınıdır adeta... Belki de bu yüzden pek çok seyirci, ilk kareden sonuna dek gözyaşlarını tutamadan izlemişlerdir filmi. Oyuncu seçimi konusunda da Tunç Başaran gayet doğru tercihler yapar. Nur Sürer, siyasi mahkum İnci rolünde kariyerinin en parlak oyunlarından birini sergilerken, Füsün Demirel, Rozet Hubeş, Güzin Özipek, Güzin Özyağcılar, Yasemin Alkaya, Meral Çetinkaya gibi isimler de unutulmaz karakterlere imza atarlar. Ama filmde en büyük yük şüphesiz küçük Barış'ın, yani Ozan Bilen'in üzerindedir. Shirley Temple, Mickey Rooney, Macaulay Culkin gibi dünya sinemasındaki unutulmaz çocuk oyuncuların yanına rahatlıkla ekleyebileceğimiz Ozan Bilen, doğru yönlendirmelerle akıllara durgunluk veren bir Barış yaratır kalbimizde. "Kader", "Hile Yolu", "Şimdiki Zaman" gibi yakın dönemin çarpıcı filmlerinin yakışıklı oyuncusunun 'minik Barış' olduğunu ise bugün ancak sıkı hayranları fark edebilir.

Filmin kuşkusuz en çarpıcı sahnesi, duvarların dışında uçurulan ve avludan bakıldığında gökyüzünde görülen uçurtmanın 'vurulması'dır. Sadece Barış için değil, oradaki tüm kadınlar için özgürlüğü simgeleyen uçurtma, nemrut cezaevini müdürünün tahammül edemeyeceği kadar 'masum ve güzel'dir. Derhal nöbet tutan askerlere emir vererek, uçurtmanın kurşunlanıp düşürülmesini ister. Bu ateş, aynı zamanda 'barış'a, özgürlüğe, mutluluğa açılan ateştir.

İnci, gün gelir cezasını doldurur ve özgürlüğüne kavuşur. Ama Barış, annesinin cezası dolana kadar orada yaşamaya mahkumdur. Zaten filmin başında İnci'yi Ankara sırtlarında, cezaevine uzaktan bakıp anılara dalarken görürüz. İzlediklerimiz, içerideki günlerini anımsayan, dışarıdaki İnci'nin belleğinden süzülüp gelenlerdir. İnci'nin ayrılığı kadınlar için zordur ancak asıl acıyı Barış çeker. Ama İnci, giderken Barış'a bir söz verir; özgürlüğüne kavuştuktan sonra bir gün uçurtma olup geri dönecektir...

Filmin belki de en çarpıcı diyalogu ise, Barış ile İnci arasında geçer; bu da bir metafordur aslında. Bu ülkede neden barışın ve özgürlüğün bir türlü gerçekleşemediğine dair:

"Niye uçmuyor İnci?"

"Uçar bi' gün!"...

BARIŞA UZANAN 11 FİLM

Savaşa, acıya, teröre karşı dimdik durmak, ancak koşulsuz şartsız 'barış'ı haykırmakla mümkün. **Sinema tarihinden içinde 'barış' mesajı taşıyan 11 film** seçerek, ışığa yürüyenlere son bir selam vermek istedik.

10 EKİM 2015 SABAHİ ANKARA'DA MEYDANA GELEN İNSANLIK DİŞİ

terör eylemi, sadece alandakilerin değil insan olan herkesin, hepimizin bedenini, dimağını paramparça etti. O gün orada hayatlarını kaybedenler de sinemayı, film izlemeyi seviyorlardı elbette. Sonsuzluğa karıştılar; en sevdikleri filmleri artık öğrenemeyeceğiz belki ama sinema tarihinden seçtiğimiz ve belki de bazılarını onların da izleyip sevdiği barış temalı 11 filmle, saygı duruşunda bulunalım istedik. İlk kez film adı belirlerken ekipçe hayli zorlandığımızı da ekleyelim. Zira sinema tarihinde savaşı, savaşın galiplerini anlatan film gayet bol ama hikayesini barış üzerinden anlatan ya da mesajını barışa bağlayan yapıt bulmak hayli güçmüş... Bir gün bizim de barışı anlatan bir filmimiz olması ümidiyle...

1 GANDHI (1982)

Yönetmen Richard Attenborough'un, dokuz yaşındayken ebeveynleriyle gittiği bir sinemada, Gandhi'nin İngiltere ziyaretini belgeleyen bir haber makarası gösterilir. Sinema salonundaki insanlar kahkahayla gültüp bu zavallı adamla dalga geçmeye başlarlar. Richard'ın babası kulağına şöyle fısıldar: "Onlara aldırma, bu gördüğün adam dünya için çok ama çok önemli bir adam." Ülkesindeki sömürgeci İngiliz rejimini şiddete başvurmadan savuşturabilmesiydi Gandhi'nin başarısı. Pasif direniş kavramının en büyük temsilcisi, hukuk adamı ve düşünür Mahatma Gandhi'nin zorluklarla dolu hikayesini izleyip de etkilenmemek elde değil. Yönetmenin tevazu dolu şu cümlesini biz de bir filmimiz için gönül rahatlığıyla kurabilirsek keşke: "Biz sadece çok önemli bir zaman dilimini sinema diliyle belgeledik o kadar." **Burak Göral**

2 MANDELA: ÖZGÜRLÜĞE GİDEN UZUN YOL (MANDELA: LONG WALK TO FREEDOM, 2013)

Güney Afrika'nın acılarıyla örülmüş tarihindeki onca işkence ve kıyım, bu ülkenin insanlarına, en önemlisi de 'barış' ve 'özgürlük' için büyük bedeller ödemiş olan Nelson Mandela'ya şunu öğretmiş belli ki: Kısasa kısas formülü, bu acıların onarılmasına değil, çok daha can yakıcı bir boyuta gelmesine neden olacak. Bu film, efsane liderin 'birleştirici' doğasını bir belge olarak önümüze koyarken, 'barış'a uzanan yolun savaştan geçmediğini de gösteriyor. Azınlık beyazlar tarafından her türlü baskıya maruz bırakılan çoğunluk siyahların 'öfkesi' hissediliyor tabii bu filmde. Ama ülkesinin geleceğini ancak 'el sıkışarak' inşa edebileceğini biliyor Mandela ve Güney Afrika insanın acılarını büyütecek 'intikamcılık'tan kaçınıyor. **Murat Özer**

3 STRAIGHT'IN HİKAYESİ (THE STRAIGHT STORY, 1999)

David Lynch'ten minimal bir barış öyküsü. Barışın minimalliği yaşını başını almış, hatta artık birer ayakları çukurda olan iki kardeşin barışmasından kaynaklanıyor. Film Lynch'in de filmografisinde bir durup soluklanma dönemi gibi görünüyor. Gerçek bir öyküden yola çıkılarak kotarılan filmde bir sabah aniden ağabeyiyle küs olduğu kafasına dank eden 73 yaşındaki Alvin Straight'ın bir çim biçme makinesiyle 1994 yılında yüzlerce kilometre sürecek uzun bir yolculuğa çıkışı konu ediliyor. Bu 'ağır çekim' ilerleyen yolculukta birçok ilginç insanla tanışan Alvin, sonunda ağabeyi Lyle'in evine ulaşır ve kimbilir ne kadar zamandır süren küslük sonunda biter. Lynch'in bir gün yolu 'barış'tan geçen filmler listesine böyle ağırkanlı bir örnek ekleyeceği kimin aklına gelirdi ki!

Burçin S. Yalçın

4 BERABER YAŞAYALIM (FRIENDLY PERSUASION, 1956)

Sinemalarımızda gösterilirken ilave adı da "Kan Dökmeyeceksin" olan, bir William Wyler klasığı. Jessamyn West'in kitabından uyarlanan eser, Amerikan İç Savaşı döneminde geçer ve 1862 yılında Indiana eyaletinde yaşayan bir ailenin üzerinden barış mesajını iletir. Quaker mezhebine bağlı oldukları için şiddete ve savaşa kesinlikle karşı olan bu insanlar, hayatın ve savaşın gerçekleriyle yüz yüze gelince ne yapacaklarını şaşırırlar. Güneyli askerler bölgeden geçerken, barışsever tutumlarını korumaya çalışırlar. Kiliseye gelen subayın, savaşa gitmeyi reddeden erkeklerle konuşup onları ikna etmeye çalıştığı sahneler, gerçekten etkileyicidir. Gary Cooper, Dorothy McGuire ve Anthony Perkins'in unutulmaz performanslar sergiledikleri yapıt, 6 dalda Oscar'a aday olup, Cannes'de en iyi film ödülünü kucaklar. **Okan Arpaç**

5 CEHENNEMDE 2 ADAM (HELL IN THE PACIFIC, 1968)

John Boorman'ın 1968 yapımı filmi "Cehennemde 2 Adam"ın (Hell In The Pacific) sloganlarından biri şuydu: "Birbirlerini düşmanca avladılar... Birbirlerine vahşice işkence ettiler... Ve birbirleriyle insanca yüzleştiler!" Bu film, 2. Dünya Savaşı'nın bittiğinin farkında olmadan bir adada mahsur kalan iki askerin hikayesini anlatıyor. Biri Amerikalı, diğeri Japon olan bu iki asker, her iki taraftan birer kişi kalsa bile savaşı sürdürme ısrarındalar. Ama 'hayatta kalma' motivasyonu, giderek bu düşmanlığı törpülüyor ve onları işbirliği yapmaya zorluyor. 'İnsanca' bir yola girmenin kaçınılmazlığıyla yüzleşiyor bu iki adam. Lee Marvin ve Toshirô Mifune'nin bedenlerinde hayat bulan karakterler için 'barış' bir zorunluluğa dönüşüyor. Birbirlerini 'yok etme' motivasyonu da yerle yeksan oluyor. **Murat Özer**

6 ATEŞKES (JOYEUX NOËL, 2005)

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Noel'e denk gelen 24 Aralık 1914 gecesi cephele arasında yapılan özel bir anlaşmayla kısa süreli ateşkes ilan edilir. Önce ölen askerler gömülür daha sonra savaşan taraflar birlikte Noel'i kutlarlar. İçkilerini, purolarını paylaşırlar. Birbirlerine ailelerinin fotoğraflarını gösterirler, futbol oynarlar, dans ederler. Ancak düşlerde gerçek olabilecek bir hikaye üzerinden bizlere 'insanlığımızı' hatırlatmaya çalışan bu önemli yapıt, savaşın anlamsızlığını, muktedirlerin iktisatları yüzünden ölüp giden veya birbiriyle düşman haline gelen askerlerin/halkların dramını yansıtır. Ülkemizde filmdeki karakterlerden çok daha fazla ortak kültüre sahip olduğumuz insanlarla geldiğimiz nokta, filmi daha da anlamlı kılıyor.

Okan Arpaç

7 TARAFSIZ BÖLGE (NO MAN'S LAND, 2001)

Akademî üyeleri barış temalı filmleri severler. 2002'deki Oscar ödül töreninde de Yabancı Dilde En İyi Film Oscar'ını Bosna adına "Taraftsız Bölge" kazanmıştı. 1993'te iç savaş yüzünden herkesin gırtlak gırtlığa geldiği bir ortamda biri Boşnak, diğeri Sırp iki asker 'tarafstız bölge'de kapana kısırlılar. Diyalog kurdukça gözlerindeki düşmanca ışıık sönmeye başlar. Çok geçmeden aralarına bir başka Boşnak asker düşer. Ne var ki bu asker bir mayına bastığı için kıpırdayamamaktadır. Eğer ayağını çekerse havaya uçacaktır. BM güçlerine haber verilir ve etraf bir dolu insanla sarılır. Kargaşaya İngiliz bir gazeteci ve Fransız bir çavuş da dahil olur. Yönetmen Danis Tanovic'in filmi bir anda 'düşman kardeşler'e dönüşen iki milletin acıklı hikayesini yer yer güldürerek anlatıyor. *Burçin S. Yalçın*

8 ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ (SELMA, 2014)

Toplumsal barışın sağlanmasının toplumun sağduyusunu çalıştırmaktan ve çok zor bir mücadeleden geçtiğini ilk keşfeden lider Martin Luther King değildi kuşkusuz. Ama King bunu en zor koşullarda uygulamaya çalışan liderlerin ilk akla gelenlerinden kuşkusuz. 1965'te anayasal hakları olmasına rağmen siyah Amerikalıların güney eyaletlerinde hâlâ oy kullanmalarına engel olan beyazlara karşı, King'in ırkçılığın en yoğun olduğu Alabama eyaletindeki Selma kasabasından eyalet merkezine kadar sürecektir bir özgürlük yürüyüşünü organize etme çabasını anlatıyor bu güzel ve kalplere seslenen film. Baskıcı yönetimlere karşı sivil direnişin ve doğru, vicdanlı, şiddetten uzak bir liderin etrafında toplanmanın ne kadar önemli olduğunu anlatan gerçek bir hikaye bu. **Burak Göral**

9 KURTARLA DANS (DANCES WITH WOLVES, 1990)

Topraklarında huzur içinde yaşamak, avlanmak, beslenmek, üremek ve 'sevmek'ten başka istekleri olmayan Kızılderililerin 'barış'ına darbe indirmek için sırasını bekleyen beyaz adamın bakışını 'tersten okuma'yı deneyen Michael Blake imzalı romandan uyarlanan (ki senaryonun da sahibi yazardır) "Kurtlarla Dans" (Dances With Wolves), Kevin Costner'a ilk yönetmenlik denemesinde Oscar getirmişti bildiğiniz gibi. Bir tür 'günah çıkarma' olarak da değerlendirilebilecek film, 'Amerikan rüyası' denen şeyin 'kanlı geçmiş'i'nden (bugünü de pek farklı değil) yola çıkarak 'insani' ve 'barışçıl' bir rota çiziyor. Ve bunu epik western kalıpları içinde gerçekleştiriyor. Barışa uzatılan her el gibi, Costner'in uzattığı eli de boş çevirmemek lazım, altından başka şeyler çıkabileceğini düşünsek bile... **Murat Özer**

10 CENİN'İN KALBI (DAS HERZ VON JENIN, 2008)

12 yaşındaki Ahmed Khatib, 2005 yılında Filistin'de sokakta oyuncak tüfeğiyle oynarken, İsraili bir asker tarafından elinde gerçek silah var zannedilerek başından vurulur. Hastanede beyin ölümü gerçekleştiğinde babası, organ bağışını düşünmeye başlar. Ve İsmail adlı o baba, çektiği ıstıraba rağmen oğlunun organlarını İsraili çocuklara bağışlamaya karar verir. Küçük Ahmed'in bedeni, İsrail'in çeşitli bölgelerinden dört çocuğa can verir. Gerçek bir olaydan yola çıkan bu tokat gibi belgesel, hayatın cehennemde döndüğü Filistin'de her şeye rağmen 'barış umudu'nu yitirmemiş bir babanın İsrail başta olmak üzere tüm dünyaya verdiği bir insanlık dersidir adeta. **Okan Arpaç**

11 UÇURTMA YI VURMASINLAR (1989)

Çeşitli nedenlerden 'çerçeve' düşmüş bir avuç kadın ve birinin küçük oğlu, 4-5 yaşlarındaki Barış'ın iç burkan hikayesini anlatır Feride Çiçekoğlu'nun senaryosu. Mahkumlara her şeyi hatta gökyüzünde uçan uçurtmayı bile yasaklayan hapisane yönetimine inat Barış'ın çocuk masumiyeti ve değeri bütün kadınları umutlu ve canlı tutar. Tunç Başaran'ın filmi umut doludur ve baskıya karşı birleşmeyi öğütler. Küçük Barış'ın kişiliğinde şekillenen umudun, yardımlaşmanın ve tüm naif duyguların ne kadar da el üstünde tutulması gerektiğini anlatır. Onca sert hapisane filminin arasında "Uçurtmayı Vurmasınlar"ın naifliği ve yumuşak anlatımı zamanında eleştiri konusu olsa da Türk sinemasının zamana yenilmemiş filmlerinden biridir. **Burak Göral**

ZELIG

Woody Allen'ın 1983 yapımı sahte belgeseli **“Zelig”**, 1920'ler Amerika'sında **kimliksiz** kalmış bir karakter üzerinden döküyor bütün meramını. Amerika'nın **özgürlük** anlayışını, **düzen** arayışını ve elbette ki **korkularını** diline doluyor “Zelig”, sözünü hiç sakınmadan.

BAKMAYIN BU KÖŞENİN KONUSU HALİNE GELDİĞİNE. “ZELIG” BİR BELGESEL DEĞİL, BİR SAHTE BELGESEL. BELGESELMİŞ GİBİ GÖRÜNEN, ANCAK BELGESEL ESTETİĞİNİ SADECE HİÇ YAŞANMAMIŞ BİR HİKAYE ANLATMAK İÇİN MANİPÜLE EDEN, ELE ALDIĞI GERÇEKDİŞİ HİKAYE ÜZERİNDEN TOPLUMUN, ÖZELLİKLE DE İKİ SAVAŞ ARASI

Amerika'sının yurttaşları üzerine bir yük gibi bıraktığı, onlar üzerinden pragmatik bir biçimde tanımladığı tehlikeli mi tehlikeli özgürlük mefhumunu görünür kılan bir sahte belgesel.

Yeniden, bu köşenin konusu haline geldiğine bakmayın. Hatta yadırgamanızda sakınca yok. Zira “Zelig”, mevzubahis haline getirdiğimiz diğer belgesellerin aksine arşiv görüntülerden ya da anın gerçekliğinden faydalanmıyor. Tanık olunan bir şeyi gözlemleyip de sentezlemiyor. Bilakis, hiç varolmamış, asla da varolmayacak bir karakteri odağına alarak kendi görsel ve işitsel arşivini yaratıyor. Kurmaca malzemesini taklit yaparak seksen dakikalık önceden anlaşılmalı bir gerçeğe dönüştürüyor. Bütün hesaplı sahteliğini kendisini doğuran coğrafyanın realitesi üzerine hunharca salıyor. “Zelig”i tasarlayan Woody Allen'ın ‘yalanları’, mizahın kuvvetiyle ve tuhaf ikna becerisiyle can yakıcı doğruları söylüyorlar Amerika'ya dair. Böylece bütün dizginleri bir yönetmenin elinde olan, sözgelimi tanrısal bir kuvvet tarafından yönlendirilen birçok belgeselden daha dürüst bir anlatı tutturuyor “Zelig”.

Woody Allen'ın Zelig'i, Amerikan toplumunun kendine özgü bir ötekisi. Çocukluğunda yaşadığı bir travma sonucunda kendine güvenli bir alan aramış ve nihayetinde başkaları gibi olmanın kendisini dış dünyaya karşı koruyacağını fark etmiş. ‘Başkaları gibi olmak’ romantik bir söylem değil; Zelig gerçekten sohbet ettiği kişiye benzemeye başlıyor. Bir Uzakdoğulu ile sohbet ederken gözleri küçülüp çekikleşmeye, yüzü muhababına benzemeye başlıyor örneğin. Ya da şişman bir adamın karşısında şişmanlıyor Zelig, başkasının şişmanlığını devralıyor. Yanında bir siyahi olmayagörsün, Zelig en az onun kadar siyahi. Bir psikanalistle sohbet etmeye başladığında ise meslektaş haline geliyor onun, hem de elinden geldiğince bu disiplinin terminolojisini de kopyalayarak...

Zelig, bu özgürlükler toplumunda kendi kimliğini edinmeye çabalarken örselenmiş. Bunun sonucu olarak da korkarak kabuğuna çekilmiş. Yani, sistem Zelig'i tükürmüş. Amerika, herkese ‘kendine has’ kimliğini, sınıfını ve kaderini dağıtırken Zelig'i pas geçmiş. Böylece Zelig, bir bakıma, sistemin tümörü haline gelmiş. Kapitalizmin en korktuğu şey: Sınıfsız, boyun eğmeyen, herkes gibi, herkes kadar olabilen, hatta anarşist bir kişi... Yek birey değil, birçok

birey! Tek başına bir ülke, bir temsiller silsilesi! Zelig'in Amerika için daha korkutucu olan tarafı ise neyi temsil ettiğinin farkında bile olmaması...

Hikaye açık ve net: Sistem tümörünün farkına varır ve onu alelacele marjinalize eder. Bütün toplumun bir tür gölgesi olan Zelig, kısıvrak abluka altına alınır ve zavallılaştırılır. Bilim onun üstün yeteneklerinin farkındadır ancak bu yeteneklerin adını koymaz, onu olağandışı sıfatlarla yaftalar. Doktorlar, psikologlar seferber edilir. Bir dolandırıcı, saklanmaktan aciz bir kimlik hırsızı olan Zelig gözetim altına alınır. Gelgelelim Amerika öyle bir yerdir ki otoriteyi korkutan Zelig bir anda halkın sirk hayvanı haline gelir, sevilmeye, popüler hale gelmeye başlar. Bir kimlik hırsızı varsa o da kapitalizmin kendisidir, Zelig'i çalar ve kendi amaçları uğruna kullanmaya başlar. Sorunları aileden başlayan Zelig, yeni büyük ailesinin gözbebeği haline gelir. Elbette ki sadece kısıtlı bir süre için. Popülerliği azaldıkça, tüketim toplumu tarafından tüketildikçe bir kenara bırakılır, hatta ‘iyileştirilir’. Hiçbir zaman kabullenilemeyeceğinin farkına varınca da kendisini anlayabilen tek kişi olan doktorunu da ardında bırakarak sırı kadem basar.

Bir savunma mekanizması olarak etkileşimde bulunduğu insanın kimliğine bürünen Zelig, Nazi Almanyası'nda kitleler arasında bulur kendini. Burada herkes birbirine benzemektedir, dolayısıyla, başkası gibi olmasının endişeyle karşılanmayacağı tek yer faşist bir toplumdur. Tüketim özgürlüğü toplumunun baskısı faşizmin ne olduğunu dahi bilmeyen ancak sadece kendini savunmak adına kendini faşizmin kucağında bulan Zelig'i yaratmıştır.

1983'te Woody Allen, sinemanın bağlamına göre uydurma bir karakterin sahte belgeselini, tarihin bağlamına göre ise bir hayaletin belgeselini yapmıştır. Bir karakter olarak Zelig'i ‘sahte’ olarak nitelemek dilimizin pek varmayacağı türden bir hadsizlik olacaktır. Zira Zelig, ‘Amerikalılaşma’nın hikayesini dahiyane bir çıplaklıkla anlatmaktadır. Belgeselin fonunu oluşturan 20'ler Amerika'sı tamamıyla gerçektir, zenginleriyle, fakirleriyle, bütün sınıflarıyla kapitalist toplumun bütün gerçekliğini gözler önüne sermektedir. Woody Allen, dönemin gerçekliğini bu gerçekliğe bütün varlığıyla zıt kaçacak anarşist bir karakter yaratarak ve bu karakterin bütün zıtlıklarına yılmadan, defalarca vurgu yaparak anlatır “Zelig”de. Düzenin kendine tehdit olarak algıladığı bir anomaliyle yüzleşme sürecini bütün ayrıntılarıyla ve dünyaya olan bütün etkileriyle yansıtır.

KOCAN KADAR KONUŞ

YÖNETMEN Kıvanç Baruönü
OYUNCULAR Ezgi Mola, Murat Yıldırım,
Nevra Serezli, Gülenay Kalkan,
İsmail İncekara, Ebru Cündübeyoğlu,
Muhammed Uzuner, Şebnem Sönmez
YAPIM/SÜRE 2015 Türkiye, 106 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D (BKM)

**POTANSİYELİ OLAN
AMA FIRSATI KAÇIRAN
VE ÇOK DA İZ
BIRAKAMAYAN
'SEYİRLİK'LERDEN BİRİ.**

ROMANTİK KOMEDİYİ UZUN YILLAR İHMAL ETTİKTEN SONRA HATIRLAYAN SINEMACILARIMIZIN BU TOPRAKLARA ÖZGÜ İŞLER çıkarmakta oldukça zorlandıkları ortada. Hollywood'da tutmuş formülleri bir iki yerel tatla soslandırıp önümüze getirmeleri de derde çare olmuyor. Tamamen buradan bakmaya çalışanlar ise şimdilik azınlıkta. "Kocan Kadar Konuş" bu azınlık kategorisine girenlerden.

Evlenmemiş ve 'yaşı da geçmiş' bir kadının bir noktada pes edip ailesinin öğretisiyle koca bulma arayışını konu edinen "Kocan Kadar Konuş" açıkça söylemek gerekirse ticari komediler arasında, hem içerik olarak hem de komedi anlayışındaki seviyeli tavır nedeniyle öne çıkanlardan. Ezgi Mola ve Nevra Serezli başta olmak üzere oyuncu kadrosunun gayretleriyle de bu içerik ete kemiğe büründürülüyor. Şehirli kadının ailesiyle ilişkisi, evlilik konusunda üzerindeki baskı, kadının kocayla varolma halleri gibi meseleler üzerinden komedisini üretiyor. Ama itirazımız sinemasına... Tamam işi tamamen ticarete vuranlar var! Bunun için film yerine çoğu kez filmsi şeyler koyuluyor

önümüze. "Kocan Kadar Konuş"un meseleye bu perspektiften bakmadığı ortada. Bunun için biraz daha sinema anlatımı üzerine kafa yorulsaymış keşke dedirtiyor. Çünkü bu tür filmlerde, dizi seyircisinin alışlagelmiş izleme alışkanlıklarına yakın durmak adına yapılan sinemasal anlatımı derinleştirmeme ve hızlı kurgu tercihi, açıkçası sinema perdesinde pek de iyi durmuyor. Bu handikaba düşen film potansiyeli olan ama fırsatı kaçıran ve çok da iz bırakamayan 'keyifli seyirliklerden biri' olarak kalıyor.

Öte yandan biraz Hollywood anlatımına göz kırpan "Patron Mutlu Son İstiyor"dan sonra "Kocan Kadar Konuş", yönetmen Kıvanç Baruönü'nün komedide yerelliği daha iyi anlatabileceğini de bize göstermiyor değil.

Muhammed Uzuner'in siyah beyaz bir karakter olarak filmde bulunmasının naifliği çok iyi düşünülmüş.

Murat Yıldırım'ın filmin yakışıklısı olmaktan öteye geçmeme çabası...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

UMUT KIRINTILARI

ORJİNAL ADI Trash

YÖNETMEN Stephen Daldry

OYUNCULAR Rickson Tevez,

Eduardo Luis, Gabriel Weinstein,

Wagner Moura, Rooney Mara,

Martin Sheen, Seltan Mello

YAPIM/SÜRE 2014 İng. – Brezilya, 109 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

**DÜNYAYI YÖNETMEYİ
ÇOCUKLARA
BIRAKSALAR
DÜZELİR Mİ HER ŞEY
GERÇEKTEN?**

KARIYERİNDE “BILLY ELLIOT”, “SAATLER” (HOURS) VE “OKUYUCU” (THE READER) GİBİ ETKİLEYİCİ FİLMLERE İMZA ATAN İNGİLİZ yönetmen Stephen Daldry’nin 2014 yapımı bu filmi sinemalarımıza hiç uğramadı, Amerikan vizyonu ise geçtiğimiz haftalarda gerçekleşti.

Daldry’nin Brezilya’nın gecekondu mahallelerinde (favela) çektiği ve insanı duygudan duygudan sürükleyen bu roman uyarlamasının senaryosu İngiliz sinemasının en iyi komedi senaryolarına imza atan Richard Curtis’e ait. Daldry belli ki Curtis’in de yardımıyla normalde çok karanlık olan bu hikayeyi küçük mizahi numaralarla süslüyor ve gerçek/masalsı karışımı bir anlatımla sunuyor.

Yaşamlarını çöp dağlarının arasında geçiren üç çocuğun çöplerin arasında buldukları bir cüzdanla hayatları daha da zorlaşıyor “Umud Kırıntıları”nda. Çünkü o cüzdanın içinde belediye başkanını çok zor duruma düşürecek önemli bir bilgi vardır. Yozlaşmış polisler 13-14 yaşlarındaki bu üç gariban çocuğun peşine düşerler. Alkolik bir rahip ve öğretmenlik yapan genç bir Amerikalı kız

dışında yardım edebilecek kimseleri yoktur.

Daldry bu karanlık hikayeyi “TanrıKent” (City Of God) gerçekçiliğinde değil de “Milyoner” (Slumdog Millionaire) pozitifizmiyle ele almayı tercih etmiş. “Milyoner”deki müzikler ve hareketli kamerayla kurulan yüksek ritm burada da mevcut. Zor izlenen sahneler (polisin 14 yaşındaki çocuğun kafasına çuval geçirip, elini ayağını bağlayarak hızlı bir arabanın içinde uyguladığı şiddet) ile tebessüm ettiren ve duygulandıran sahneler içiçe geçirilmişler. Ancak çok büyük etkileri olmasa da elimizde iyileri temsilen alkolik de olsa bir rahip ve Amerikalı bir genç kız var diğer yandan. Açıkçası onlar olmadan tümüyle çocuklar üzerinden yürüse hikaye daha güçlü bir film olabilirdi.

Daldry’e çocuk oyuncular konusunda yardımcı olan Christian Doolvort iyi iş çıkarmış. 3 çocuk da harika!

Biraz daha “TanrıKent” gerçekçiliğinden hiç zarar gelmezmiş!

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

GIVE PEACE A CHANCE

John Lennon'ın 1 Haziran 1969'da **Montréal**'de bir otel odasında, bir grup '**barış insanı**'yla birlikte kaydettiği şarkısı "**Give Peace A Chance**", bugün de var olan '**savaş çığırtkanları**'nın sesini **duyulmaz** hale getirmek için her eve lazım!

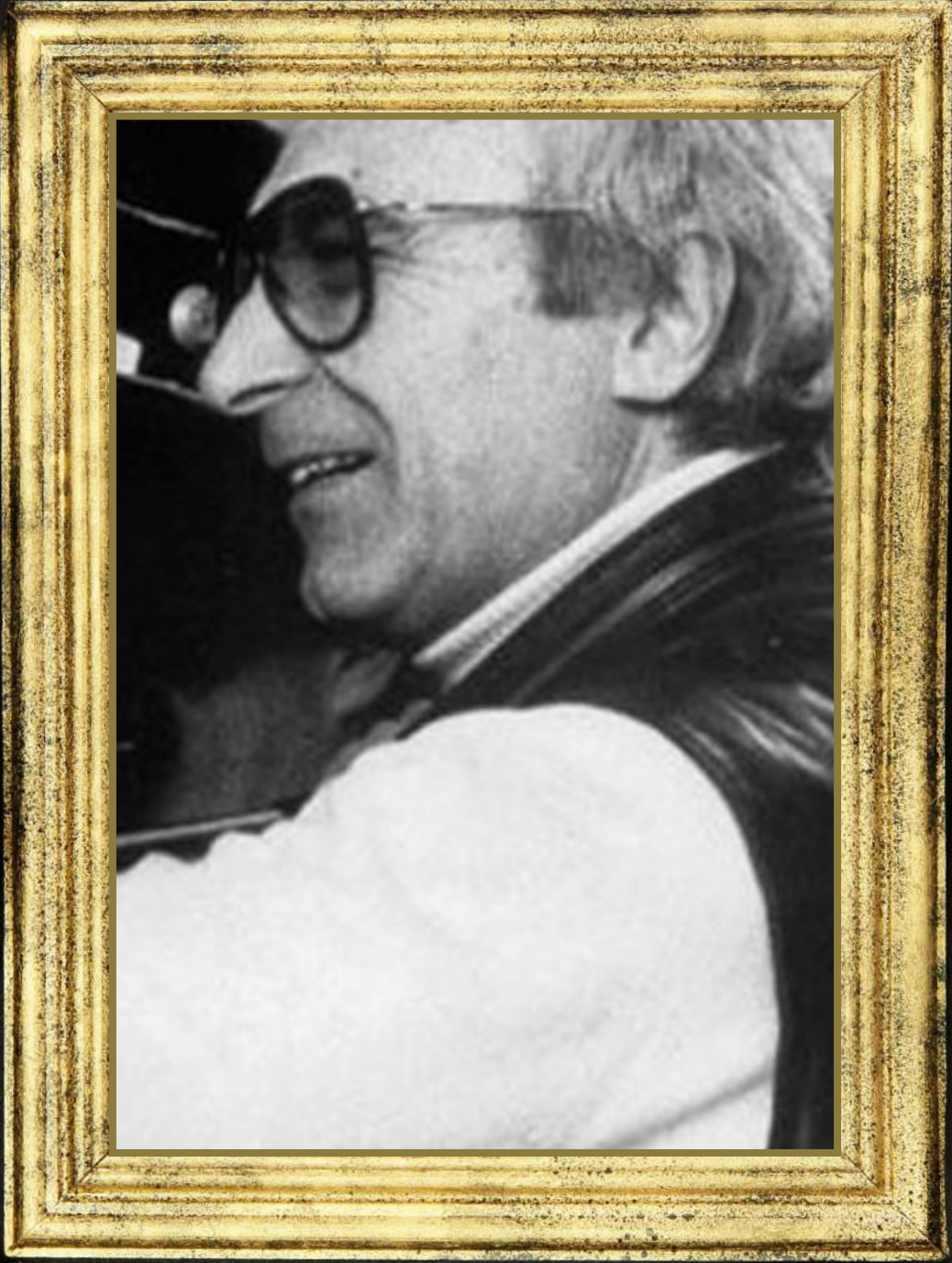
YÖNETMEN John Lennon
YAPIM 1969 Kanada
SÜRE 5 dk.

JOHNN LENNON, 8 ARALIK 1980'DE MARK DAVID CHAPMAN TARAFINDAN VURULARAK ÖLDÜRÜLENE KADAR OLDUĞU GİBİ, O TARİHTEN SONRA DA 'barış' dendiğinde ilk akla gelen isimlerden biri kuşkusuz. Her fırsatta, hem şarkılarında hem de hayatında barışı önceleyen, yeryüzünün 'yaşanır' hale gelmesi için barıştan başka çarenin olmadığını vurgulayan Lennon, 1969'da dolambaçlı sokaklara girmeden, doğrudan bir mesaj içeren "Give Peace A Chance" şarkısıyla en basit yoluyla barış isteğini haykırıyordu. ABD'nin Vietnam günahları üzerine yazılmış olsa da, bütün savaşları, ağzı köpük saçan vahşi politikacıları lanetleyen bu şarkı, barış isteyen herkesin marşı haline geldi kısa sürede. O günden bu yana da düşmüyor dillerden, karşısında insanlıktan nasibini almamış 'canavarlar' olsa da.

Yoko Ono'yla Kanada'daki ünlü 'yatak balayı' sırasında yazdığı şarkıyı, 1 Haziran 1969'da Montréal'deki Kraliçe Elizabeth Otel'i'nin 1742

numaralı odasında kaydetmiş Lennon. Şarkının videosu da bu görüntülerden oluşuyor. Odanın içi tıka basa insan dolu. Lennon ve Yoko Ono dışında birçok ünlü isim de şarkıya eşlik ediyor. Timothy Leary, Petula Clark, Allen Ginsberg gibi isimler de el çırpıp nakaratı söyleyerek katkıda bulunuyorlar Lennon'ın barış çağrısına.

Şarkıda defalarca söylenen nakaratta şöyle diyor Lennon: "Tek söylediğimiz, barışa bir şans verin!" Bu nakarat, şimdilerde bizim de defalarca dile getirdiğimiz, ülkemizin içine düştüğü bataklıktan kurtulabilmesi için tutunulması gereken bir istek. Ve de son derece haklı bir istek. İçimizin yandığı ve belki de daha fazla yanacağı günleri geride bırakabilmek için 'barış'a sarılmaktan başka çaremiz yok. 'Savaş çığırtkanları'nın sesini duyulmaz hale getirmek, onlara bir arada yaşamının dersini vermek için 'barışa bir şans verilmesi'ni sağlamalıyız!

SAYGIYLA ANIYORUZ...
MEMDUH ÜN
1920 - 2015

1- Barış Barış Barış

"Barış insandan yana olan tüm çabaların, tüm üretimin, yaşama sanatını da içermek üzere tüm sanatların temelidir."

Bertolt Brecht

"Kuşlar gibi uçmasını, balıklar gibi yüzmesini öğrendik. Ancak bu arada çok basit bir sanatı unuttuk; kardeş olarak yaşamayı."

Martin Luther King

2- Barış Barış Barış

"Barış, her şeyi hazmeden mutluluktur." **Victor Hugo**

"Barış, savaşın yokluğu anlamına gelmez, o bir erdem, bir ruh hali, bir iyilik, itimat ve adalet duygusudur."

Spinoza

3- Barış Barış Barış

"Birisi barışı başlatmalı, tıpkı savaşı başlattığı gibi." **Stefan Zweig**
"Kendinizden başka hiç kimse size barışı getiremez."

Ralph Waldo Emerson

4- Barış Barış Barış

"Kötü barış iyi bir savaştan daha iyidir."

Puşkin

"Savaşı zenginler çıkarır; yoksullar ölür."

Jean-Paul Sartre

5- Barış Barış Barış

"Eğer herkes başka bir televizyon seti yerine barış isteseydi, o zaman barış olurdu."

John Lennon

"Lord Byron'ın dediği gibi: 'Ölmek zor değil, gerçekte zor olan yaşamaktır.' Barışın, savaştan daha iyi olması kadar, daha çok çaba istemesinin temelindeki neden de budur işte."

Bernard Shaw

SAPIK, Ankara'da "Barış" için yürürken vahşi bir katliamla yaşamını yitiren o güzel gülüşlü insanların önünde saygıyla eğilir...

SAYGIYLA ANIYORUZ...
LEVENT KIRCA
1948 - 2015

10.10.2015 10:04